

Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.III.56/2016/4. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2017. évi május hó 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

végzést:

A másodfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 15.B.220/2016/15. számú ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 7.980 (hétezer-kilencszáznyolcvan) forint bűnügyi költség megfizetésére az állam részére.

Indokolás

A Kaposvári Törvényszék 15.B.220/2016/15. számú ítéletével vádlottbüntetőjogi felelősségét a Btk.164.§ (1) bekezdésébe ütköző, és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében állapította meg. Ezért 3 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő nap bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. A szabadságvesztés tartamába az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította. Rendelkezett a bűnjelekről és az ügyben felmerült bűnügyi költségről is.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása végett; a vádlott és védője enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.157/2016/1/II. számú átiratában, valamint nyilvános ülésen jelen volt képviselője útján az ügyészi fellebbezést fenntartva, a kiszabott fő- és mellékbüntetés súlyosítására tett indítványt.

A nyilvános ülésen a vádlott és a védő a jogorvoslati nyilatkozatukkal egyező tartalommal szólaltak fel.

A másodfokú bíróság a kölcsönösen bejelentett jogorvoslattal megtámadott elsőfokú ítéletet a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során azt a meggyőződését alakította ki, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a büntetőeljárás törvény rendelkezéseinek megfelelően, a tényállás megnyugtató felderítéséhez szükséges mértékben folytatta le. Az eljárása során feltárt bizonyítékokat külön-külön, illetve együttesen is a logika szabályainak megfelelően értékelte. Indokolási kötelezettségének is eleget tett. Ennek során kiemelt figyelmet fordított a vádlott vallomására; az erre vonatkozó megállapításával a másodfokú bíróság is mindenben egyetértett.

Miután az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a bejelentett jogorvoslati kérelmek nem támadták, a másodfokú bíróság csupán az alábbiakra utal:

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a tényállás megállapításakor túlnyomórészt a vádlott ténybeli beismerő vallomását vette alapul. Helytállóan vetette el ugyanakkor védekezésének a sérülés mechanizmusára vonatkozó részét az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján.

A rendelkezésre álló további tárgyi és személyi bizonyítékok a vádlott beismerését teljeskörűen alátámasztották, így törvényesen került sor a vádlott beismerő vallomásának elfogadására.

Az ekként megalapozott és egyébként senki által sem vitatott tényállás a Be.351.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

E tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen vont le következtetést a vádlott bűnösségére.

A cselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jog rendelkezéseinek. E körben volt szükséges megjegyezni, hogy az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a vádlott magatartása alkalmas volt a sértett halálának előidézésére, cselekménye ezért az emberölés büntettének megállapítására lett volna alkalmas.

Helytállóan hivatkozott ugyanakkor az elsőfokú bíróság e körben arra, hogy a több évtizede töretlen és irányadó bírói gyakorlat szerint emberölés büntette helyett a testi sértés büntette megállapításának van helye, ha a vádlott a halálos eredményt önként hártotta el, és ezzel a sértett életét megmentette. Ezt a Legfelsőbb Bíróság több eseti döntésében is elvi élel fejtette ki (BH2005.171.; BH2007.106.).

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabását meghatározó körülményeket pontosan és teljeskörűen feltárta és azokat súlyuknak megfelelően értékelte.

Az ítéletábra megítélése szerint a büntetlen előéletű, rendezett körülmények között élő vádlottal szemben – akinek a sértett megbocsátotta a cselekményét – az elsőfokú bíróság által alkalmazott jogkövetkezmény mind nemében, mind mértékében szükséges, és egyben elégséges is a Btk.79.§-ában meghatározott büntetési célok elérésére. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság nem látta indokát annak, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést megváltoztassa.

Következésképpen a büntetés súlyosítása, illetőleg enyhítése végett bejelentett fellebbezések nem voltak megalapozottak.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesnek bizonyultak.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.371.§ (1) bekezdése alapján – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

Egyben megállapította, hogy a másodfokú eljárásban a kirendelt védő fellépésével összefüggésben 7.980 forint bűnügyi költség merült fel, amelyet a Be.381.§ (1) bekezdése értelmében a vádlott köteles megfizetni.

Pécs, 2017. május 9.

Dr. Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró, Dr. Bencze Beáta s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék 15.B.220/2016/15. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.III.56/2016/4. számú végzése folytán a 2017. évi május hó 9. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke